

„Dupla életet éltem”

Karvalics Attila nagyon hisz a JCI-ban, forradalmárként újíította meg a szervezetet és európai fejlesztési igazgatónak is megválasztották. Hogy mit tanult ebből? Többet, mint gondolnánk.

▶ **Idén ősszel lett 25 éves a Junior Chamber Magyarország (JCM). Ön miért csatlakozott a szervezethez?**

Szabó Gábor, az akkori nemzeti elnök a bátyámat invitálta többször is, az ő unszolására, 1990 környékén mentem el az első budapesti találkozóra. Épp az akkori belga alelnök, Remy Gresser beszélt, valószínűleg motiválón, mert legközelebb is elmentem. Szimpatikus volt a pezsgés, a sok tenni akaró, kapcsolatokat építő, hozzám hasonló fiatal, és persze maga a szervezet. Ehhez hasonlóról – üzleti lehetőségek, képzések, networking, közösségi és játékos programok egy fedél alatt – akkor nem is hallottam, mindegyik terület elnyerte a tetszésemet.

A rendszerváltás időszakában nem voltak erősek a civil szerveződések, a JC a megújulás élményét adta, azt az érzést, hogy mi is a változások része vagyunk. Nem titkolom, mindemellett jó lehetőségnek tűnt utazásra, bulizásra, itthon, valamint nemzetközi szinten is. Gábor felkért, hogy nemzetközi asszisztensként segítsen a munkáját. Egy évvel később már meg is választottak nemzetközi alelnöknek.

▶ **Milyen állapotban vette át a szervezetet, és hova jutottak el az Ön közreműködésével?**

Talán 5 helyi szervezet működött akkoriban, ezt két év alatt megdupláztuk, és egy közel 300 fős szervezetet sikerült felépíteni, amely

elnökéként három nemzetközi JCI-díjat is nyertünk, mi kaptuk a legtöbbet abban az időben a világon. Be kellett bizonyítanom, hogy a JC többről szól, minthogy időnként összejövünk a haverokkal, és próbálunk új üzleti kapcsolatokat teremteni. A kihívás az volt, hogy baráti közösségekből szervezetet teremtsünk. Új programokat indítottam, és ösztönöztem a helyi szervezeteket, hogy a sajátosságaiknak megfelelő tevékenységeket indítsanak ők is. Ez lehetett Guinness-rekorddöntő bográcsfőzés, üzleti találkozó vagy tréning.

Díjakat alapítottam, kialakítottunk egy irodát a Révay utcában, a European Serviced Officesban, és „Folyam” címmel színvonalas országos kiadványt jelentettünk meg. Látzott, ez már több mint egy laza szerveződés. A JCI-nál sikerült elintézni, hogy kapjunk támogatást egy titkárság felállítására, így Bagonyai Zsuzsa félállású főtitkárként sokat

segített a helyi szervezeteknek és a nemzeti koordinációban. Kellett egy olyan program is, ami inkább a közösségépítésre fókuszál, azaz a korábbi lazább hagyományokat viszi újabb szintre, így létrehoztuk a JC Olimpiát. Emellett megálmodtam egy nagy, komoly nemzetközi programot is, magam sem tudtam, mibe vágom a fejszémet, de elindítottam a TOYP (Ten Outstanding Young Persons) programot.

◆ **Hogy fért bele mindez az idejébe?**

Heroikus munka volt, egy pluszállás, de nem bánom. Vezetőnek, menedzsernek, pszichológusnak kellett lennem egy nagyszerű, azonban helyenként kissé nehéz csapattal. Annyi energiát tettünk bele, hogy a hibák ellenére is végül óriási siker övezte a munkánkat, amelynek csúcspontja egy 1000 fős gálaest volt a Kongresszusi Központban.

Itt tíz nagyszerű nyertest mutattunk be különböző kategóriákban, látványos filmekkel, show-műsorral – ahogy mi neveztük: csendes sikereket, akik pozitív példaképként szolgálhattak mások előtt. Ma is emlékszem, milyen meghitt csend lett a teremben, amikor az üzleti kategória győztese, a szegedi tolókokcsis vállalkozó vagy a csörgőlabdávalogatott edzője megjelent, de a váci környezetvédőt is megilletődés fogadta – ő aztán a nemzetközi TOYP-megmérettetésen is indult. Olyan szponzorokat találtam, mint a Pannon GSM (mostani Telenor), az AT&T, az OTP Bank, a Népszabadság, a Magyar Hírlap vagy a HVG. Mindenki meglátta az értéket a programban, és a maga lehetőségeivel támogatta azt. Teljesen ismeretlenül leültem Kepes Andrással is, aki kezdetben kissé bizalmatlan volt, de ráérezett, hogy ez valóban egy őszinte program, látta, hogy lelkes, hiteles emberek csinálják. Fantaszi-

tikus érzés volt nézni, amikor az M1 egyik legnézettebb műsorában Kepes műsorvezetésével láthattuk a szervezetet, a nyerteseket. Talán ez volt a csúcspont.

► **A nagy sikerek végül hogyan juttatták el az Európai Fejlesztési Igazgatói pozícióig?**

Ennek hosszú, rögzös, és nem tipikus története van. Akkoriban fiatal forradalmárként szerettem a szervezetet, láttam a hatalmas lehetőségeket benne, és azt is, hogy mi működik rosszul. Ezt meglehetősen indulatosan el is mondtam nemzetközi eseményeken. Zavart, hogy nem teljesítmény alapján jutottak előre sikeres emberek, hanem egy szűk kör irányította háttérből a folyamatokat, és középszerű embereket ültettek komoly pozíciókba. Brahiból elindultam az alelnöki választáson, pedig tudtam, hogy semmi esélyem a fellépésem

miatt. Így is különleges tapasztalat volt 1000 fő előtt kortes beszédekkel angolul, a szükséges munkálatokkal kampányolni. Ekkor figyelhetett fel rám Tom Clear, a tehetséges és jó szándékú későbbi világel-

Ahogy a finn közmondás tartja: „Minden tettnek megvan a maga jutalma.” Amennyi energiát beleteszünk valamibe, annyit fogunk profitálni belőle. Úgy nem lehet szervezetet építeni, hogy csak saját magunkat

„Minden tettnek megvan a maga jutalma.” Amennyi energiát beleteszünk valamibe, annyit fogunk profitálni belőle.

nök. Talán érezte, hogy az energiáim hasznosíthatóak lennének, így az ő személyes kinevezésének köszönhettem a pozíciót.

◆ *Hány országban járt már a pozíciója kapcsán?*

Ez a pozíció más volt, mint az „utazós” al-elnöki. Főképp telefonon, illetve levélben tartottam a kapcsolatot közép-kelet-európai szervezetekkel, amelyeknek így próbáltam egyengetni az útjukat a saját szervezetépítő tapasztalataim alapján. Az ukrán, belorusz és román szervezeteket meg is látogattam, ezeket az utakat támogatta a JCI.

◆ *Mennyi ideig látta el ezt a feladatkört?* Egy évig.

◆ *Milyen eredményeket sikerült elérni ezalatt az időszak alatt?*

Egy év alatt nem lehet csodát tenni, főleg egy tanácsadói pozícióban. Ezt én sem vártam. Ha elültethettem néhány maradandó gondolatot pár ember fejében, akkor már megérte.

◆ *Mi volt a legfontosabb tapasztalat, amit a szervezeti léte alatt megtanult?*

akarjuk építeni, hogy többet akarunk kivenni belőle, mint amennyit beleadunk, mert annak a szervezet hanyatlása, csődje lesz a vége. Aki fél lángon éli az életét, annak „fél élete” lesz. Én dupla életet éltem akkor, és dupla tapasztalatot szereztem, amelyet később a vezetői munkám során is hasznosíthattam. Megtanultam a nyilvánosság előtt beszélni, szervezetet vezetni, üléseken elnökölni, projekteket vezetni, PR-t csinálni, politizálni, célokat elérni, motiválni. És persze sok csinos lányt is megismertem a világban.

◆ *Eszerint sokat profitált. Most milyen pozíciót tölt be a szervezetnél?*

Nem vagyok már tag, de az 56838-as számú JCI-szenátor vagyok, ami egyfajta örökös tagságot jelent.

◆ *Ön kiknek és miért javasolná a JCI-tagságot?*

Olyan dolgokat lehet tanulni, amit a saját szakmánkban nem: megvalósítani célokat, ezekhez mozgósítani másokat, vezetői tapasztalatokat, élményeket, kapcsolatokat szerezni helyi, nemzeti és nemzetközi szinten, illetve pozitív változást elérni a saját és mások életében.